



Sõna

**Ära kohku ja ära karda,
sest Issand, su Jumal,
on sinuga kõikjal, kuhu
sa lähed! Jos 1:9**

Mõte

Joosua raamat algab Jumala julgustusega jätkata rännakut. Pärast suure rahvajuhi Moosese surma saab selleks Joosua. Talle ongi see julgustus mõeldud.

Elu läheb edasi, rännak Tootatud maale jätkub, saabuvad uued inimesed...

Kuid mõelgem hetkeks, et julgustajaks on Jumal ise.

See peaks küll olema midagi tõeliselt mõjuvat! Sellega on hea edasi liikuda ka sel uuel alanud aastal.

Kui vaid meie oma elud sisaldavad rohkem Jumalat ja Tema tahet, siis pole meilgi karta midagi! Jumal pole pelgalt pealtvaataja, vaid Ta tahab endiselt olla meiega, meid aidata ja julgustada!

Palve

Hea Jumal! Julgusta meid kõiki ja ole me ligi nii, et me aru saaksime Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi!
Aamen

Kadrina kogudus kutsub

LEERIKURSUSELE

- + tutvumine ristiusu alustega
- + soovi korral liitumine kogudusega ristimise ja leerõnnistamise kaudu

info: koguduse õpetaja Meelis-Lauri
53458594 või
kadrina@eelk.ee

küünlapäeval,
2. veebruaril kl 18
leerimajas

AASTA 2020 KOGUDUSES

Möödunud Issanda aasta oli mõistagi ka koguduses raske ja harjumatu nagu meil kõigil.

Ligi kaks kuud ei toimunud ühtki jumalateenistust ega muud koguduse üritust. Mis ei tähendanud, et palved oleks pidamata jäänud. Lisaks teadmata hulgal palvetele meie kõikide poolt, peeti kevadel kõik peapiiskopi väljakuulutatud palved pandeemia ja eriolukorra pärast.

Ristiti 7 inimest, nendest 4 last. Konfirmeeriti 6 inimest, kellest osa käisid suveleeris juulis-augustis ja osa sügisleeris, mis lõppes jõulupühadel. Maeti 9 inimest, nendest 5 vanurit meie kogudusest. Ühtki laulatust ei olnud.

Jõudumööda on remonditud kirikut. Uuendatud sai kirikusaali elektrijuhtmistik. Sai valmis sadevete ärajuhtimise ehitusprojekt, mille teostuseni loodame jõuda sel aastal. Kogume jätkuvalt raha kirikukellade uue löögiseadme jaoks. 12. septembril toimunud Tõnis Mägi heategevuskontsert tõi selle rahastamiseks kokku 1500 eurot. Samuti ootab ees käärkambri remont.

Esmakordselt Kadrina kirikuloos toimus jõuluõhtu jumalateenistuse otseülekanne interneti kaudu. Suure Reede ja ülestõusmispühade teenistuste salvestusi võis jälgida youtube'is.

Koguduse nõukogu on asunud koostama koguduse arengukava aastani 2030. Enim pannakse rõhku koguduse liikumatu vara mõistlikule kasutamisele.

Tulemas on koguduse uue nõukogu valimised. Kehtiva kirikuseaduse järgi võivad uut juhtorganit valida kõik täisõiguslikud liikmed, st need, kes teinud aasta jooksul nimelise annetuse ja käinud vähemalt korra armulaual. Nõukogu koguneb lähemal ajal valimiste aja väljakuulutamiseks ja selle aasta eelarve kinnitamiseks.

Laekumisi oli kokku 37592 eurot. Liikmeannetustest laekus 8666 eurot (sellest ühe tubli koguduseliikme poolt 2000 eurot). Kadrina Vallavalitsuse mitmesugust toetust laekus kokku 7666 eurot. „Katuseraha“ kiriku remondiks 5000 eurot. Väljamakseid tehti kokku 31212 eurot, sealhulgas kulutusi igapäevasele majanduselule 17701 euro eest ja väljamakseid töötajatele 8259 eurot.

Taevaisa olgu meie kõikidega!

Piiblivõti

Granaadipuu

Kui maakuulajad naasesid Töötatud Maalt, tõid nad kaasa hulgaliselt puuvilju, mida tuli kanda kahe mehe vahel. (4 Mo. 13:1-14)

Arvatakse, et üks neist viljadest, mida kanti võis olla granaatõun. Miks?

Põhjus võib olla selles, et granaadipuud ja selle vilja tunti juba Vanas-Egiptuses. Granaatõun on nimelt hariliku granaadipuu vili ning heebralased pidasid seda tervise hoidmise ja jätkusuutlikuse sümboliks.

Granaadipuu tegelikuks kodumaaks peetakse siiski Pärsiat ja Jordaaniat, kuid seda on rohkesti kasvatatud ka Vahemere ääres. Need puud on suurepärased kohastujad põuases ja subtroopilises kliimas. Mõned isendid võivad kasvada koguni kuni 5 meetri kõrguseks. Puu tüvi on helepruuni värvi, lehed tumerohelised, nahkjad. Granaatõun on kerakujuline, oranži kuni punakaspruuni värvusega vili. Vilja sees võib suurusest olenevalt olla kuni 600 punast seemet. Granaatõun on A, E ja C- vitamiini allikas. Itaalias ja Inglismaal nimetatakse seda vilja hellitavalt puuviljade kuningaks. Granaadipuu vili sisaldab rohkesti mineraale sealhulgas mangaani ning rauda ja mitmeid aminohappeid. Ta sobib suurepäraselt vahepalaks söögikordade vahele või limonaadidesse ja magustoitudesse, seda just oma hapuka maitseomaduse tõttu.



Pihlakavärvide aeg

IV osa

Vanaisa Eedi oli väga üllatunud, kui üks võõra olemisega poiss Joonase Pihlaka talu värvasse talutas. Ta muutus ärevaks. Kuulanud Toivolt, mis Joonasega juhtunud, rahunes ta aga kiiresti ja isegi tänas nii viisakat noormeest poisile abiosutamise eest. Kui Joonas oli oma tuppa kenasti vaiba alla puhkama seatud, võttis vanaisa nõuks Joonase juurde jääda ja temaga veidi vestelda:

„Pojapoeg, olen ammu juba tahtnud sulle ütelda, et sa ära mine kodust nii kauaks ära. Nüüd aga lama pisut ja tule mulle siis kuuri appi.“ Joonas vaikis ja keeras vanaisale selja.

Vähem kui tunni aja pärast toimetasid Eedi ja poiss juba kuuris. Oli vanaisal seal aga alles kraami: hõõvelpink, mitu käsisaagi, suured käärid, topside viisi naelu ja kruvisid ning vana peitel. Laua serval aga seisis suur kobakas kummaliste nikerdustega võti. Joonas oli täiesti veendunud, et varem ei olnud ta seda vanaisa töölaual kordagi tähele pannud. Poiss päris:

„Taat, ae, mis võti see sul siin selline on? Pole enne märganudki.“

Vanaisa silmad tõmbusid vidukile: „Ah, pole teine suurem asi. On juba ammusest ajast siia vedelema jäänud. Too mulle parem sealt riulilt see naeltetops.“

Poiss täitis küll käsu, aga tajus vanaisa hääles kummalist muutust. Taat oli pisut kogeleva hakanud ja jutu kiiresti mujale viinud. Paari tunniga oli kuur sodist koristatud ja Joonas otsustas jalutada oja äärde. Sellest ojast seal Nõgesnõmmel oli saanud juba lapsepõlves tema armsaim paik.

Noormees kõndis mööda põlluserva. Osades kohtades märkas ta juba sügismusta mullakamarat ja kergelt pruunikate lehtedega põdrakanepit. Kuid vanaisa laual nähtud vanaaegne võti ei andnud noormehe südamele rahu. Milleks papal seda alles oli vaja hoida ja miks ta sellest rääkida ei tahtnud? Selliste mõtetega oja juurde jõudes, muutus poiss korruga nukraks. Mingi sisemine ängistus rõhus rinda ja ei lasknud olla tema ise. Joonas oli kogu aeg teadnud, et ta on eriline, aga selle teadmisele leppida tundus koormav. Ta tahtis nii väga olla nagu teised, käia koolis, omada rohkem sõpru ja elu nautida. Kuid mida nautida, kui on selline raske haigus. Joonas hakkas parjasti kaldast alla sammuma, kui kuulis oma selja taga Toivo tuttavat narukihinat-kõh-kõhhi.

„Noh, mis mõllad? Kas süda hakkas juba nii väga romantika järgi igatsema, et siia tulid?

Kuule, mees, ära hakka üldse tagasi ajama, ma ju ise ennist nägin, kuidas sa mu õelt pilku ära ei saanud. Ta vist siis ikka päris tõsiselt meeldibki sulle või?“

„Ära nori, Toits! Tema pärast ma küll siia ei tulnud. Mind teeb rahutuks hoopis midagi muud.“

„Ehh, kuule, mees, hakka siis aga peale.“

„Millega?“

„Räägi noh, milles asi seisab.“

„Vaata, Toivo, ma olen ikka oma vanaisa Eedit igati ausaks meheks pidanud, aga täna, kui me seda kuuri kraamisime, avastasin ma laualt võtme, mida ma seal töölaual varemalt näinud ei olnud. Kui ma taadilt selle kohta pärsin, viis ta jutu kohe mujale ning siis ma enam ei sõandanudki rohkem küsida.“

„Ja selline tühine asi teeb sind rahutuks?“ imestas Toivo.

„Kas ei peaks siis või?“

„No vaata siis, kuurides võib vanadel inimestel igasuguseid asju olla. Mõnedel kohe hakkab teatud vanuses selline kogumistuhin peale, et näe, mitte kohe ei raatsita mõnda vana ja armsaks saanud asja minema visata. Semu, ära tee sellest nii suurt numbrit.“

„Aga, vanamees ise ju muutus kohe, kui talle võtit mainisin. Tal isegi silmavaade muutus.“

„Ah, vanade inimeste asi. Ära pane üldse tähele.“

„Mina ei saa Toits nii, et ma tähele ei pane. Mulle kohe hakkavad sellised asjad silma. Tõsi, väliselt võib mu vanaisa ju karm paista, sest et ta elu aeg õpetaja ametit on pidanud, aga tegelikult on temaga teinekord täitsa vahva.“

Toivo ei vastanud. Ta vaatas vaid oja teisele kaldale. Miski oli ka tema kuidagi nukraks muutnud, aga ta ei teadnud, mis see oli.

„Noh, kuis mu õeraasu Diinaga asjad jäävad siis?“ küsis Toivo kavalalt.

„Sa oled imelik Toits, me alles mõned tunnid tagasi saime temaga tuttavaks ja sina mõtled juba teab mida kokku. Muide, ma ei jõudnud talle õieti otsagi vaadata.“

„No elame ja näeme. Kunagi ei tea, mis elus kõik ette tulla võib. Sa semu ära võta kõike nii tõsiselt. Kuigi tema ütles mulle juba küll, et sa kompu välja pidid nägema.“

Joonas jäi päris vait, kuid südamesse, kuskile kõige sügavasse oli tekkinud mõnus kripeldustunne. Järgneb...